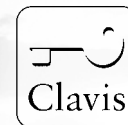

ALS DE MORGEN BEGINT

LAURA DIANE

ALS DE MORGEN BEGINT

Ander werk van Laura Diane bij Clavis Uitgeverij:
Als de nacht eindigt

Laura Diane
Als de morgen begint
© 2021 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Alkmaar – New York
Omslagontwerp: Studio Clavis
Trefw.: dystopie, vader-dochterrelatie, vriendschap, dictatuur
NUR: 285
ISBN: 978 90 448 4064 3
D/2021/4124/048
Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com
www.lauradiane.nl

Er is zo veel rook dat de lichter wordende hemel opnieuw gitzwart kleurt. Een onheilspellend soort zwart dat me zelfs binnen in de wagen lijkt te verstikken. Spruce Pine, de stad waar we naartoe rijden, waar ik ben opgegroeid en waar ik nog maar een week geleden uit wegliep, staat in brand.

‘De Koning. De Vuurstarter ...’ hoor ik naast me prevelen. ‘Brenger van de hel. Strooit een oorlog van as over ons uit. Laat ons branden. Laat ons branden ...’

Ik kijk opzij, en zie hoe ze met een glazige blik voor zich uit staart. Haar handen heeft ze samengeknepen tussen haar benen geklemd. ‘Gwen ...’ zeg ik zacht. Voorzichtig wil ik een van haar polsen pakken, maar bij de eerste aanraking van mijn vingers trekt ze haar arm met een wilde ruk terug. Dan knippert ze een paar keer met haar ogen en kijkt ze me aan, in plaats van door me heen. De afwezige blik mag dan verdwenen zijn, maar is veranderd in iets ergers.

‘We hadden in de Oven moeten sterven,’ zegt ze hees.

Ik pak haar hand, die net zo koud is als de mijne, en houd hem stevig vast. ‘Er is maar één iemand die in de Oven verdient

te sterven,' verzeker ik haar. In mijn fantasie duw ik de Koning erin, precies zoals zijn soldaten met ons deden, en kijk ik toe hoe de duivelse grijns van zijn gezicht smelt. Ik hoor hem gillen, hoor hem smeken om zijn leven tot hij zijn allerlaatste adem uitblaast.

Alsof ze mijn gedachten kan lezen trekt een van Gwens mondhoeken omhoog in een poging tot een dankbare glimlach.

'De Koning ... Hij heeft Spruce Pine laten bombarderen,' zegt Devan. Hij wijst naar buiten, naar een enorm voorwerp dat langs de kant van de weg ligt. 'Dat grote, ronde stuk metaal daar ...' Het lijkt op een rots, maar het is gitzwart en smeult nog na. 'Die kogels worden afgeschoten met een ballista, een soort gigantische katapult en een van zijn favoriete wapens.' Devan manoeuvreert de auto langs de brokstukken. 'Ieder jaar op de Tweede is er een optocht door de straten van Washington,' vertelt hij, 'uiteraard georganiseerd door de Koning, zogenaamd om te vieren dat we onoverwinnelijk zijn. Maar eigenlijk is het gewoon een parade van machtsvertoon. Een oneindige stroom van soldaten met pijl en boog, soldaten met zwaarden en vuurspuwende schilden. Trucks en tanks en ballista's.' Devan klemt zijn kaken op elkaar. 'Het is zijn bedoeling om indruk te maken, en om ons bang te maken.'

'Hier rechtsaf,' onderbreek ik hem, als we een donker kruispunt naderen.

Devan geeft een ruk aan het stuur om een fors gat in het wegdek te ontwijken. 'Het zou me niks verbazen als die ballista's al weken, maanden, misschien zelfs al jaren klaarstaan om Spruce Pine onder vuur te nemen,' gaat hij verder. 'Zonder dat jullie het wisten, wachtend op het moment om ze te gebruiken. Als een strakgespannen muizenval.'

'Ratten,' herinnert Gwen ons aan de Konings bijnaam voor rebellen en verraders. 'Dat zijn wij voor hem.'

Ik hoor maar half wat ze zeggen. Want zo spookachtig stil als Oak Avenue was, zodra we Locust Street in rijden zie ik wat de Koning heeft aangericht. Niets of niemand had me kunnen voorbereiden op de omvang van de ravage.

Devan zet de auto aan de kant.

'Mijn god ...' stamelt Gwen.

'Waarom stoppen we weer?' hoor ik Carli's gedempte stem vanachter ons. 'Zijn we thuis?' Ze klinkt opgewekt. Niemand van ons geeft antwoord.

Voor ons staan amper nog huizen. Het zijn slechts grillige, zwarte vormen verzwolgen door een zee van dikke, grijze rook. Vlammen klauwen uit de ramen en hun scherpe punten vonken uit de daken omhoog. Ze verslinden alles wat ze tegenkomen. Links voor ons stort met luid gedonder de laatste muur die nog overeind stond in van wat ooit de woning van de familie Burleson was. Er klinkt gegil. Tussen het puin rennen donkere silhouetten heen en weer zonder dat duidelijk is waarheen. Door het glas zijn ze onverstaaanbaar, maar ook zonder woorden hoor ik de paniek in hun stemmen. *Mijn god*. Wat als er nog mensen in hun kelders verstopt zijn? Ze zullen levend begraven worden of verbranden, precies zoals ze hun hele leven gevreesd hebben. *Papa. Mama*.

'Wat doe je?' vraagt Devan. Mijn vingers zoeken graaiend naar de deurklink en zodra ik hem gevonden heb, duw ik de deur open en spring naar buiten. De geluiden zijn hartverscheurend. Mensen die om hulp smeken. Mensen die de namen van hun dierbaren herhalen, hopen op een teken van leven. Maar

het ergste is de rook. De verstikkende rook die mijn keel dichtknijpt. Ik wil naar huis rennen, maar het lukt me niet. Mijn benen trillen. Het knetteren van de vlammen brengt de beelden van gisteren terug, waardoor ik als aan de grond genageld blijf staan. De deur van de Oven die met een harde klap dichtslaat. De donkere muren die op me afkomen, steeds dichterbij tot ik geen kant meer op kan. Ik snak naar adem, maar er lijkt niet genoeg zuurstof te zijn. Wild hoestend deins ik achteruit en bots ergens tegenaan. *Devan*. Ik heb niet eens gezien dat hij ook is uitgestapt. Zonder iets te zeggen trekt hij de rolkraag van mijn trui omhoog over mijn neus en mond en legt mijn trillende hand ertegen. Het helpt. De bijtende geur lijkt milder te worden, maar het is Devans kalme blik die me vasthoudt. Hij zorgt ervoor dat de beelden van de Oven langzaam, met elke volgende ademhaling ietsje meer, vervagen.

‘Ik moet naar huis,’ zeg ik. *Devan* knikt alleen maar. ‘Zeg tegen Carli dat ze haar vader moet halen,’ draag ik hem op. ‘Hij is een dokter, hij kan Walter helpen met de brandwonden op zijn been.’

Dan hoor ik plots een stem achter me.

‘Lya?’ Een bekende stem.

Ik draai me om en daar, omhuld door grauwe walmen staat *Amelia*, de moeder van *Thomas*. Ze is niet langer de keurige vrouw die ik kende. Haar kleding zit onder de roetvegen en door een brede scheur in haar trui zie ik bloedvlekken op haar arm.

‘Onmogelijk ...’ mompelt ze. Ze staart me aan alsof ze een geest voor zich ziet. ‘Hoe? Hoe ben ... de zon ... Je was dood.’ Ze weet niet hoe dicht ze bij de waarheid is.

‘*Amelia*, ik kan het uitleggen,’ zeg ik en loop behoedzaam naar haar toe, maar ze wankelt doodsbang achteruit.

‘Mevrouw, ik begrijp dat we u laten schrikken, maar we hebben iemand in de auto die dringend een dokter nodig heeft,’ zegt *Devan* krachtig.

We volgen haar door de duisternis, hopen op een antwoord, maar een paar meter verderop zakt ze plots door haar knieën op de grond en buigt voorover over iets wat op de grond ligt. Even denk ik dat het haar te veel wordt, tot ze weer overeind komt en ik zie wie er roerloos in haar armen ligt. Geschrokken sla ik mijn hand voor mijn mond. Het is *Thomas*. De gehele rechterzijde van zijn gezicht is verkoold, een zwarte, open wond met bloed en witte blaren. Mijn maag draait zich om. *Amelia* wiegt hem jammerend heen en weer, als een baby die ze in slaap wil laten vallen. Hij zal nooit meer wakker worden.

‘Mevrouw,’ vraagt *Devan* opnieuw, maar zacht. ‘Weet u waar de gewonden naartoe gebracht worden?’

‘De school,’ antwoordt *Amelia* uitdrukingsloos.

Devan draait zich direct om en beent met snelle passen terug naar de auto, terwijl *Amelia* me opnieuw vragend aankijkt. Ik dwing mezelf om iets tegen haar te zeggen voor ik wegga – een hulpeloos woord van troost – maar het is de blik in haar vochtige ogen die me tegenhoudt. Het is geen schok meer, zelfs geen verbazing. Ze probeert het te verbloemen door zenuwachtig een hand op haar borstkas te leggen, maar ik herken haar medelijden meteen. Ze slikt een keer zichtbaar, voor ze haar mond opendoet. ‘Ben je al thuis geweest?’ Vederlichte vlokjes as dwarrelen als zwarte sneeuw op mijn wangen, terwijl het tot me door-dringt wat ze bedoelt. Mijn hart wordt langzaam steeds harder samengeknepen. *Amelia* steekt haar hand naar me uit en zegt nog iets, maar ik hoor het niet meer. De wereld is een waas ge-

worden. Ik stap langs haar heen en begin te rennen. Langs smeulende boomstammen. Hele stukken muur die vergruisd over de weg liggen. Verkoolde lichamen, meer dan ik er wil zien. Wild duw ik de mensen opzij die me voor de voeten lopen. Ik zou ze moeten herkennen, omdat ik ze jarenlang elke dag ben tegengekomen, maar ze gaan in een roes aan me voorbij. Het is alsof ik door een tunnel ren, waarvan de donkere uitgang steeds verder bij me vandaan lijkt.

Als ik eindelijk het begin van onze straat bereik, lijkt alles nog hetzelfde als op de dag dat ik wegliep, tot ik vlak bij mijn huis ben. De vijf meter hoge dennenboom die mijn hele leven in de achtertuin stond, waar ik als kind tevergeefs in probeerde te klimmen, ligt overdwers op het dak. De muur waarop de vuistdikke takken rusten, staat op instorten. Ik grijp de deurknop vast, draai en duw, maar hij gaat niet open. Ook een tweede keer proberen heeft geen enkel resultaat. Met al mijn kracht beuk ik mijn schouder tegen de deur, maar hij zit muurvast.

‘Mama!’ roep ik en ik bons met mijn vuist op de deur. ‘Mama!’ Ik kijk paniekerig om me heen en grijp het eerste stuk hout dat ik op de grond zie liggen. Met al mijn kracht, aangedreven door het bonken van mijn hart, sla ik zo hard als ik kan. Bij de derde klap splintert het hout en schiet het slot open. Ik stap gebukt de ruimte in die vroeger onze woonkamer was. Boven mijn hoofd piept en kraakt het plafond onder het gewicht van de boom. Snel ren ik naar de deur die naar de kelder leidt. ‘Mama!’ schreeuw ik opnieuw. Ik bonk en sla, zo hard als ik kan. ‘Doe open!’ Zweetdruppeltjes parelen op mijn voorhoofd en ik druk het uitgeput tegen het koude staal. Dan hoor ik plots een klik. Met een snelle ruk trek ik de deur open en daar staat ze op de trap. ‘Mama,’ zeg

ik bijna geluidloos. Haar ingevallen gezicht is lijkkleek. Ze staart me secondenlang aan, zonder ook maar één keer met haar ogen te knipperen. Ik wil haar zeggen hoe het kan dat ik leef, haar vertellen wat ik meegemaakt heb, maar ik weet niet eens waar ik moet beginnen.

‘Dit kan niet ...’ stamelt mijn moeder tegen zichzelf, terwijl ze hoofdschuddend de trap naar beneden afdaalt. Op elke trede herhaalt ze haar ongeloof. Sneller dan goed is, volg ik haar de kelder in. De laatste meter verlies ik mijn evenwicht en val ik bijna op de grond, maar ik kan me nog net aan de leuning vastgrijpen. In de keuken is er niets veranderd. Op de tafel staat een emmer met eromheen allerlei sponzen en lappen, alsof ik mijn moeder stoor tijdens het schoonmaken. Ik vraag me af of ze enig idee heeft van de chaos die zich buiten afspeelt.

‘Hoe is het met papa?’ vraag ik haastig.

Verstrooid kijkt mama de gang in. ‘We dachten ...’ Ze pakt de steel van de bezem vast om zich houvast te geven. ‘We dachten dat je ...’ Met haar rug loopt ze tegen de tafel en ik zie achter haar de emmer omvallen. Het schuimende water gutst over de tafel en golft op de vloer. ‘O jee,’ zegt ze. Zenuwachtig veegt ze haar haren uit haar gezicht. ‘Ik moet dit even opruimen.’

Maar ik ben de keuken al uit. Ik loop de gang in en met elke wankelende stap waarmee ik dichterbij zijn slaapkamer kom, knijpt mijn maag zich verder samen. Wat zal hij zeggen? Zal hij boos zijn? Opgelucht om me weer te zien? Zonder af te wachten stap ik over de drempel die ik zo lang gevreesd heb om welke vader ik zou aantreffen, maar deze keer is anders. Het is alsof al mijn bloed ineens en met grote kracht uit mijn lijf gezogen wordt. Alsof ik een luchtbel in loop waar het enige geluid dat ik kan

horen dat van mijn stukkende ademhaling is.

Op het kussen van het lege, opgemaakte bed ligt mijn vaders horloge.

Duizelig struikel ik achteruit over de drempel de slaapkamer uit en ik bots met een klap tegen de koude muur aan. ‘Papa.’ Ik kan nauwelijks genoeg adem langs mijn lippen krijgen om zijn naam te zeggen.

Carli vertelde me ooit dat als je een arm of been verliest, je in eerste instantie niets voelt doordat alle zenuwen in één keer worden afgesneden. Ik voel niets en alles tegelijk. Een stille storm. ‘Waar is papa?’ roep ik, harder dit keer. Ik hoop dat mijn moeder zal roepen dat hij opgeknapt is, dat hij als door een wonder genezen is, precies zoals zij me dat de afgelopen jaren voorspeld heeft. Maar diep in mijn hart, dat onverbiddelijk luid in mijn keel bonkt en met elke slag meer pijn doet, weet ik dat ik degene was die al die tijd gelijk had.

Ik stampvoet naar de keuken, waar mama op de grond zit met een van de doeken in haar handen geklemd. Ze boent en dept en kijkt niet eens op als ik naast haar ga staan. Met een ruk trek ik de doek uit haar handen en smijt hem tegen de muur achter me. ‘Stop daarmee!’ schreeuw ik. ‘Ik vraag je waar papa is!’

Haar schouders schokken een keer voordat ze verstijven. Lang-